

บ่วง ราศี

โชติรส

บ่วง ราศี

โชติรส

บ่วงราตรี

แต่งโดย โยธินส

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ

ISBN 978-616-240-263-0

ราคา 329 บาท

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

กัลยา โพธิ์ลุยการยัง	ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์
ธนิศวรชัย กอบจิตวิวัฒน์	บรรณาธิการบริหาร
ประภัสสร กองกัญชร	บรรณาธิการ
สุพรรณมา สืบสาม	ผู้ช่วยบรรณาธิการ
จัสมินทิมา	กองบรรณาธิการ
จิรพรรณ สืบสาม	พิสูจน์อักษร
golf	ออกแบบปก
จัสมิน กราฟิก	ออกแบบรูปเล่ม

พิมพ์ที่ K & J Publishing

จัดพิมพ์และจัดจำหน่าย จัสมิน บุ๊ค

เลขที่ 90/104 ซ.โพธิ์แก้ว 2 ถ.โพธิ์แก้ว บางกะปิ กรุงเทพฯ 10240

โทรศัพท์ 08-1423-5373 โทรสาร 0-2183-5755

E-mail : jasminebook@hotmail.com

facebook : สำนักพิมพ์ จัสมิน

สั่งซื้อ ตัวแทนจำหน่าย สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่

โทร. 08-1423-5373

พิมพ์บน
กระดาษกนอมสายตากรีนรีด
www.greenread.com

คำนำ

และแล้วเล่มที่สองในนามปากกา ‘โชติรส’ ก็ได้ปกสำนักพิมพ์จัสมิน ก็สำเร็จลุล่วง ‘บ่วงราตรี’ ที่อยู่ในมือผู้อ่านเล่มนี้ เป็นเล่มที่โชติรสใช้เวลาเขียนร่วมปี ต้องจนหมกได้ที ะๆ ไม่ใช่อะไรคะ ดิตสอบตลอดเวลา เขียนจบก็ไม่มีเวลา rewrite เมื่อเสร็จสมบูรณ์ถึงมือผู้อ่าน ก็เล่นเอาคนแต่งอยากจะจุดพลุฉลองชัย

บ่วงราตรี เป็นเล่มแรกในซีรีส์ ‘ร้อยรักร้อยราตรี’ ซึ่งอีกสองเล่ม อยู่ในขั้นตอนลงมือเขียน มีข่าวคืบหน้าจะแจ้งให้ทราบกันต่อไปนะคะ แต่คงไม่ช้าเหมือนเล่มแรกแน่นอน ขอสัญญา

พาล้อมมาเยอะ ถึงเวลากล่าวถึงผู้สนับสนุนหลักอย่างเป็นทางการ ขอขอบคุณทีมบก. ทีมงานสำนักพิมพ์จัสมิน ที่รับพิจารณานิยายของโชติรส และให้โอกาสดูแลกันอย่างดี และที่ขาดมิได้ ขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่เมตตาโชติรสตลอดมา หากมีข้อติชมประการใด แวะแนะนำกันได้ที

เพจ ‘บ้านโชติรส’ นะคะ (<https://www.facebook.com/baanchoতির>)

ด้วยรักและขอบคุณ
โชติรส

บ่วงราตรี

ตัวอย่าง

ตอนที่ 1

ตัวอย่าง

ลานกว้างหน้าโรงแรมหรูริมหาด ประดับประดาด้วยโคมไฟน้อยใหญ่
ทอประกายส่องสว่างทั่วบริเวณสวนหย่อม ไกลออกไปเป็นโถงกลมหลายสิบ
คลุมด้วยผ้าสีขาว ตรงกลางมีแจกันใส่กุหลาบสีแดงชูช่อสวยงาม เสียงกรีด
ร้องของสาวสวยมากมายดังพร้อมแสงแฟลชที่สว่างวาบ คู่บ่าวสาวยืนโอบ
กอดแสดงความรัก บางครั้งแอบจุมพิตกันและกัน ไม่มีใครสนใจแขกไม่ได้
รับเชิญอย่างเบนจามิน ลี

สายตาราวเหยี่ยวกวาดหาเป้าหมาย เมื่อพบจึงเดินเข้าไปใกล้ แสยะ
ยิ้มยามเห็นสร้อยเพชรแวววาวประดับอยู่บนลำคออวบของคุณหญิงศรีดา
เพชรจรัส

“สวัสดีครับ” เสียงเอ่ยทักดังเป็นภาษาไทยที่มีสำเนียงอังกฤษ ใบหน้าคนทักกราบเรียบก่อนไปทางตุ๊กตัว คุณหญิงศรีดาตกใจแต่เก็บซ่อนไว้ได้ รอยยิ้มอ่อนหวาน

“คุณเบนจามิน” คุณหญิงเอ่ยทักเสียงนุ่ม แล้วหันมาจับมือทักทายนโอบกอดแบบวัฒนธรรมตะวันตก

“หวังว่าคุณหญิงคงไม่ลืมสัญญา” เขากะซิบบอก

ชายหนุ่มปล่อยร่างที่โอบรัดไว้เป็นอิสระ ค้อมศีรษะทักทายนพทนายซึ่งยิ้มให้อย่างมีไมตรี สองสามีภรรยาเก็บอาการได้ดีจนเบนจามินนึกชม

“เชิญด้านนี้ดีกว่าค่ะ คุณดูแลแขกนะคะ ขอตัวซักครู่ค่ะ” คุณหญิงหันไปบอกสามี และแขกคนสนิทซึ่งมอมมาด้วยความอยากรู้ เบนจามินลี นักธุรกิจการเงินจากอังกฤษมาทำงานแต่งงานนี้ด้วยเหตุใด ชายหนุ่มค่อนข้างเก็บตัว ไม่สูงส่งกับใคร นอกจากผู้หญิงสวยแซ่กซี่

ตลอดระยะเวลา 2 ปีที่เบนจามินอยู่เมืองไทย มักจะมีข่าวเขาพัวพันกับสาวสวยมากหน้าหลายตา แต่สำหรับนักธุรกิจด้วยกัน ชายหนุ่มนี้ดพบที่โตะเจรจา ไม่เคยเปิดโอกาสให้ใครเข้ามาวุ่นวายชีวิตส่วนตัว

การปรากฏตัวของชายหนุ่มวัย 30 ผู้กุมบังเหียนอินทริลเอนเตอร์ไพรส์ ทำให้หลายคนอยากรู้ แต่พทนายแก้สถานการณ์ด้วยการพาเดินไปนั่งโตะแล้วเดินเลี้ยวไปหาคู่บ่าวสาว

มุขสงบไร้ผู้คนตรงบันไดทางลงไปหาดทราย คุณหญิงศรีดายื่นกำมือ รอยยิ้มแฉ่งแจ่มใสไม่หลงเหลือ มีเพียงความเคร่งเครียดเต็มหน้า ทั้งตกใจและหัวั่นกลัว ก่อนหน้านี้ เบนจามินติดต่อถามไถ่เรื่องนี้สิน แต่คุณหญิงศรีดาไม่มีจ่ายจึงขอผิดผ่อน อาศัยสายสัมพันธ์ในอดีตกับหลุยส์ พอลสัน ผู้เป็นลุงของอีกฝ่าย

“ฉัน...ขอผิดไปอีกซักเดือนไม่ได้หรือคะ”

เบนจามินตอบรับคำถามนั้นด้วยแวตาดูแคลน นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่

คุณหญิงศรีดาขอผ่อนหนี้สิน เกือบปีมาแล้วที่เขาใจดี ทอดเวลาให้คุณหญิง
สูงวัยหาเงินหาสลิปล้านพร้อมดอกเบี้ยยที่เหลื่อมมาชดใช้ ตามที่ได้ตกลงกันไว้เมื่อ
สองปีก่อน แต่ทุกครั้งที่ทวงถาม จะมีแต่คำว่า

“ขอผัดไปก่อนได้มั๊ย”

ครั้งสองครั้งเขาให้ได้ แต่นับสิบ ทั้งที่ฐานะทางสังคมของคุณหญิงไม่
ได้จนลงสักนิด ยังคงออกงานสังคมบริจาคเงินช่วยเหลือผู้ยากไร้ แต่งกายด้วย
เสื้อผ้าอาภรณ์แบรนด์หรู ลูกสาวคนเดียวอย่างสลิดาก็เฉิดฉายเป็นเซเลบ
สาวผู้มั่งคั่ง จัดงานแต่งงานใหญ่โตหรูหรา ทุ่มงบเป็นสิบล้านตามข่าว ยืนยัน
ว่าคุณหญิงไม่ได้ขาดเงินใช้จ่าย แล้วทำไมไม่จ่ายหนี้

“สินสอดลูกสาวคุณหญิงเกือบร้อยล้าน ผมว่า หนี้แค่ห้าสิบล้านมันควร
จะได้รับการชดใช้เสียที” เบนจามินพูดเน้นเสียงหนัก เขารอโอกาสนี้มาตั้งแต่
รู้ข่าว ลูกสาวคนเดียวของเพทายและคุณหญิงศรีดาจะแต่งงานกับไฮโซหนุ่ม
หล่อ เจ้าของโรงแรมหรูทางใต้ ด้วยมูลค่าสินสอดร่วมร้อยล้าน ชายหนุ่มไม่
รอช้า สั่งให้ลูกน้องสืบหาสถานที่จัดงาน เมื่อสบโอกาสใกล้เวลางานเลี้ยงเล็ก
จึงลงมาทักทายคุณหญิงศรีดา

แม่เจ้าสาวได้แต่ยิ้มมึนปาก สินสอดเป็นร้อยล้านใช่ ช่าวเขียนว่าเป็น
ร้อยล้าน แต่ความจริงเป็นเท่าใดไม่มีใครรู้

“แต่ว่า...” ลูกหนี้พยายามจะผ่อนผัน แต่เจ้าหนี้สายหน้าไม่ปรานี มอง
หญิงสูงวัยด้วยแววดารูทัน

“ผมผ่อนผันมานานเกินไปแล้ว คุณหญิงเบี้ยยนัดชำระเงินจนผมระแวง
เมื่อมีโอกาสจะเก็บหนี้ ผมต้องทำ กรุณาคืนเงินให้ครบพร้อมดอกเบี้ยยที่เหลื่อ
ไม่เช่นนั้น ก็เจอกันที่ศาล สภาพการเงินของบีฟู้ดส์กำลังแย่ คุณหญิงคงไม่
อยากให้ป็นข่าว ไซม์ยักรับ แบ่งเงินสินสอดมาใช้หนี้ก็ยังเหลืออีกครั้งไว้ใช้จ่าย
คงไม่ดีแน่ ถ้าคนทั้งสังคมรู้ว่า ทุกอย่างที่คุณหญิงแสดงออกมามีแค่เปลือก
ญาติฝ่ายลูกเขยจะคิดเช่นไร ถ้ารู้...” เขาถามพร้อมยิ้มมุมปาก ใบหน้าคมเข้ม
มองอย่างกดดันถึงเหยียดหยาม

วงหน้าที่ตกแต่งอย่างสวยงามยับย่นยามถูกหนุ่มรุ่นลูกทวงเงิน รู้สึก
เคืองช่ายตรงหน้า แต่ชื่อเสียงทางสังคมทำให้คุณหญิงตัดสินใจ

“เงินห้าสิบล้านจะส่งถึงมือคุณวันศุกร์หน้า” คุณหญิงตัดสินใจในที่สุด
แม้ไม่พอใจฐานะการเงินของลูกเขย แต่รู้อย่างนี้คือวิธีเดียวที่จะหาเงินมาใช้หนี้ได้
จึงเร่งให้สลิตาแต่งงาน หวังยืมเงินสินสอดใช้หนี้ แต่ทุกวันนี้ยังไม่กล้าเล่าให้
ลูกสาวฟัง กลัวสลิตาไว้วาย

“แล้วดอกเบ๊...ที่เหลือเกือบล้านละครับ” เงินต้นห้าสิบล้านกับดอกเบ๊
เจ็ดล้าน คุณหญิงจ่ายดอกเบ๊ไปแล้วห้าล้านกว่า เหลืออีกเกินล้านที่ต้องจ่าย
พร้อมเงินต้น

คุณหญิงหันมาเหยียดยิ้มเยาะหยัน จากประวัติที่สืบได้ เบjamin ลี
หนุ่มลูกครึ่งอังกฤษ-เกาหลี วัย 30 ปีคนนี้ ชอบเที่ยวราตรีเคล้านารีอยู่เป็นนิจ
ลูกหนี้หลายคนก็ใช้วิธีจ่ายดอกด้วยการมอบสาวสวยสังเวกาม แทนการ
จ่ายเงิน

คนที่ถูกมองรับรูการดูหมิ่นทางสายตา ขยับตัวยืนตรงพร้อมเอาคิน
คนอย่างเบjaminไม่เคยให้ใครมองด้วยสายเหยียดหยาม ยิ่งเป็นคนที่ด้อยกว่า
ยิ่งไม่ยอม

“ฉันมีของพิเศษที่สูงค่ากว่าเงินเกือบล้าน คุณต้องชอบดอกเบ๊ที่ฉัน
จะจ่ายให้แน่นอน” คุณหญิงยิ้มเจ้าเล่ห์ แวดตาสื่อนัยชัดเจน แต่เบjamin
ทำเป็นไม่เข้าใจ เลิกคิดสูง

“คุณคงรู้จักนางงามที่ชื่อ พบดาว โชควัฒนศิริ” ชายหนุ่มพยักหน้า
น้อยๆ ยังรักษาท่าที ทั้งที่เดาดอกเบ๊ได้ตั้งแต่คุณหญิงเอ่ยชื่ออดีตนางงามเวที
ดัง ที่เพิ่งสละตำแหน่งหลังครบวาระ ตอนนี้กำลังโลดแล่นในวงการนางแบบ

ชายหนุ่มเคยเจอเธอหลายครั้ง ยังจดจำใบหน้าคมเข้ม เต็มเปี่ยมไปด้วย
เสน่ห์เฝ้าฝัน รอยยิ้มหวานที่หวานแฉกนั้น เห็นคราใดก็ปลุกความต้องการให้
ลูกโซน แต่ต้องมอดดับเมื่อพบดาวปฏิเสชนเงินก้อนโตที่เขาส่งผ่านทางเอเจนซี่

ร่วมปีแล้วสินะ ที่เขาทนรับความรู้สึกหน้าแตก ถูกลูกน้องหัวเราะเยาะว่าหมด
น้ำยาจะคว้านางามมานานหาความสุข

เบนจามินคิดถึงเรือนกยอวบอ้อม กับริมฝีปากแดงระเรื่อ ความคลั่งไคล้
ถูกปลุกอีกครั้งเมื่อได้ยินชื่อ 'พบบดาว' ตราบเท่าที่ยังไม่ได้ครอบครองร่างกาย
นั้น ความต้องการก็ยังเพิ่มทวี ยิ่งยากยิ่งอยากได้ นี่ละนิสัยของเบนจามิน

"แล้วยังไงหรือครับ" เขาย้อนถามเหมือนไม่สนใจ ทั้งที่กายร้อนรุ่ม
ปรารถนาจะส่งสอนผู้หญิงที่ชื่อ 'พบบดาว'

"ฉันยินดีส่งหลานสาวให้คุณ เพื่อแลกกับค่าดอกเบี๋ยที่เหลือเกินล้าน"

"คุณเป็นญาติกับพบบดาว" ความรู้ใหม่ที่ได้ยิน ช่างน่าสนใจยิ่งนัก
'พบบดาว' ชื่อนี้มีผลต่อจิตใจเขามานานแล้ว

"เด็กนั้นเป็นหลานสาวคุณเพทาย ฉันคุยกับหลานแล้ว ยัยดาวยินดี
จะ...เพื่อชดเชยเงินที่เหลือ" คุณหญิงเอ่ย ไม่ได้รู้สึกผิดสักนิดกับสิ่งที่ได้ลงมือทำ

"แค่หลาน ยอมทำเพื่อคุณหญิงได้ขนาดนี้เลยหรือครับ ผมจะเชื่อได้
อย่างไร" เขาระเวง

"พบบดาวยินดีทำทุกอย่างตามที่ฉันกับคุณเพทายสั่ง บุญคุณที่ฉันมีต่อ
เด็กนั้น ต่อให้ตายแทนยังไม่พอ"

คิวหนาเลิกลุงอีกครั้ง รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ของคุณหญิงทำให้เบนจามินระวัง
ตัว ผู้หญิงคนนี้ซ่อนความร้ายกาจไว้มากมาย วาจาที่เอื้อนเอ่ยหวานดูน่าฟัง
แต่หากหลงเชื่อจะได้ตีมาพิช ชายหนุ่มวาดมือประสานไว้ด้านหลัง ก้มหน้า
ปรับสายตาก่อนจะเงยมองคู่สนทนา

"คงไม่มีการแบล็กเมลหลังจากนี้?" เขาว่า คุณหญิงรู้ว่าอีกฝ่ายพูดสื่อนัย
เรื่องใด

"นี่คือยาคุมฉุกเฉิน ระดับคุณเบนจามิน คงรู้ว่าต้องทำอะไร เพื่อ
ความมั่นใจของตัวเอง"

"หึหึ ผมอยากรู้แล้วสิ ว่าดอกเบี๋ยที่ผมจะได้ คุ่มมัยกับเงินเกือบล้าน"

เขารับยามาใส่กระเป๋ากางเกง แล้วเอ่ยถาม

“คงต้องพิสูจน์ แต่ถ้าประทับใจ จะลดเงินเดือนให้ฉันบ้างก็ได้นะคะ” คุณหญิงเอ่ยเสียงร่าเริง แล้วเดินกลับเข้าไปในงานแต่ง ซึ่งเจ้าสาวเพิ่งจะโยนช่อดอกไม้

“ได้เวลาส่งตัวลูกแล้ว เรื่องนั้นรียบรือมัย” เพทายบอกภรรยา พร้อมกับเอ่ยถามเรื่องสำคัญ

“ฉันทำเอง มีริไม่สำเร็จ” คุณหญิงกระแทกเสียงใส่สามี ไม่อยากเห็นบแนม แต่เกินอดกลั้น ตั้งแต่แต่งงานกันมา มีงานใดบ้างที่เพทายทำสำเร็จด้วยตัวเอง

บริหารบริษัทผลิตพลาสติกก่อนนี้มากมาย ขายสมบัติไปหลายชิ้นก็ขาดใช้ไม่หมด จนต้องหยิบยืมเอากับหลานชายอดีตคนรักเก่า หากวันวานรู้สักนิดว่าเพทายอ่อนแอ เหยาะเหยะ คงไม่เลือกมาเป็นสามี เกียรติประวัติวงศ์ตระกูล ไม่สำคัญเท่าเม็ดเงิน มีแค่เกียรติชื่อของกินไม่ได้

บทห้องพักชั้น 8 ของโรงแรม

“ป้าตาลคะ...” เสียงวิงวอนดังขึ้นอีกครั้ง หลังจากพยายามขอความช่วยเหลือจากคนสนิทของคุณหญิงศรีจิตมาหลายครั้ง ข้อมือขาวเนียนทั้งรอยจำเป็นสัญลักษณ์ให้รู้ ห้ามขัดคำสั่งเด็ดขาด น้ำตาที่เอ่อคลอหยดเป็นสายเมื่อเห็นแววตาสะใจของป้าตาล

“มันจะยากอะไรก็แค่นอนให้ความสุขผู้ชายที่หล่อเนดินฉิดฉาย ชมัยชายตาล่อผู้ชายยังทำได้ หีหี” น้ำเสียงเสียดสีดังทั้งทวนด้วยเสียงหัวเราะ

“แต่ดาวไม่เคย...”

“อย่ามาพูด แม่แต่คุณกิต แฟนเก่าคุณลิดาหล่อแล้วยังมอง เอานี้ ถ้าเครียดนักก็กินมันเข้าไป ยากลายเครียด” ยามืดสีขาวถูกโยนลงมาบนเตียงข้างกายพบดาว หญิงสาวหันมองทั้งน้ำตา

“ดาวทำไม่ได้...” น้ำตาที่ไหลอาบแก้มไม่ช่วยให้คนสนิทของคุณหญิง สงสาร หรือคิดจะเหลียวมอง กลับสะใจที่ได้ลงแค้นกับหญิงสาวตัวเล็กๆ ซึ่งวิ่งเล่น อยู่ในบ้านคุณหญิงศรีตามาตั้งแต่ 5 ขวบจบจนวันนี้ครบ 25 ปี ยิ่งเห็นความ ละม้ายคล้ายกันของพบดาวกับปรางทิพย์ ผู้เป็นแม่ ป้าตาลยิ่งสะใจ

“ฉันช่วยหล่อนได้แค่นี้ ยานี้จะช่วยให้หล่อนผ่านคืนนี้ไปแบบไม่ทุกข์ อย่าลืมที่คุณหญิงสั่ง ถ้าหล่อนขี้ดขึ้น หรือทำให้คุณเบนจามินไม่พอใจ รับรอง ได้เลย หมอจะถอดเครื่องช่วยหายใจอย่าหล่อนทันที”

เสียงประตูปิดลงพร้อมใบหน้าสวยคมซบเข้ากับหมอนสีขาว ช่วงเวลา หนึ่ง พบดาวอยากจะทำหมอนปิดจมูกให้ตายลาโลก จบเรื่องราวต่างๆ เสียที แต่ใบหน้าของยาซึ่งนอนป่วยอยู่ในโรงพยาบาลยั้งยัง ทำหน้าที่เพียงเธอ

“หมดเวลาคำคร่ำครวญ เธอไม่มีทางหนีพ้นแผนการนี้มันอาจจะน่าอดสู ที่ต้องขายร่างกายชดใช้หนี้ให้ผู้มีคุณ แต่ก็ดีกว่านอนกับชายอื่นเพียงเพื่อสินเหา นะพบดาว” หญิงสาวพยายามบอกตัวเองให้เข้มแข็ง

ยาเม็ดสีขาวที่ป้าตาลบอกว่าเป็นยาคลายเครียดถูกหยิบขึ้นมา หญิงสาว มองจ้องอยู่นาน ก่อนจะปล่อยมันลงคอกอย่างรวดเร็ว รวากแล้วตัวเองจะเปลี่ยนใจ

“หวังว่าแกจะช่วยฉันได้” เธอพึมพำ แล้วก้าวเข้าห้องน้ำ ชะล้าง เรือนร่างอันเฝ้าหวงอย่างอ้อยอิ่ง ต่อไปนี้จะไม่มีศักดิ์ศรีความเป็นหญิงให้ เชิดหน้าสูงกว่าหญิงสาวคนไหน ถึงไม่ใช่ผู้หญิงขายตัวก็คล้ายกันจนน้ำตาไหล

“แม่คะ พ่อคะ หนูจะทำเพื่อยา หนูจะพยายามลืมทุกอย่าง เมื่อผ่าน คืนนี้ไป” เสียงพึมพำดังขึ้น

เธอหลับใหลสับสนไปตามเรือนร่าง ผิวเนียนไร้รอยราศิไม่เคยมีชายใดได้แตะต้อง เธอทะนุถนอมไว้ให้ชายคนรักในคืนแต่งงาน ช่วงเวลาที่ทำงาน ขายหน้าตา มีกระทาขายมากมายหมายจะได้เซยชมร่างกายนี้ แต่พบดาว ปฏิเสธทุกคน รอยยิ้มที่เคยประดับหน้าเลียนหายไปตามเสียงซุบซิบนินทา และเงินค่าตัวที่ชายเหล่านั้นส่งผ่านมาจากเอเจนซี่ที่รู้จักกันดีว่ามีใครบ้าง พอ

ปฏิเสธ คนเหล่านั้นก็ปล่อยข่าวกล่าวหาว่าเธอขายตัว ทั้งที่ไม่เคยทำสักครั้ง ใบหน้าที่เคยแจ่มใสเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึม จนหลายคนเรียกเธอลับหลังว่า ‘นางปิศาจมาเลฟิเซนท์’

พบดาวดึงผ้าขนหนูมาพันกาย แล้วเดินออกไปด้านนอกอย่างเชื่องช้า เธอไม่รู้หรอกว่าชายที่ชื่อ ‘เบนจามิน’ เป็นใคร หนุ่มหรือแก่ รู้เพียงว่าต้องนอนกับเขาเพื่อชดใช้หนี้สินให้ลูกกับป้า

“ว้าย!” เสียงอุทานร้องลั่น เมื่อเห็นชายรูปร่างสูงนั่งหันข้างอยู่บนเตียง แสงจากโคมไฟข้างเตียงรำไรจนยากจะเห็นใบหน้านั้นชัดเจน

“ไม่คิดว่าจะเป็งานขนาดนี้” น้ำเสียงห้วนเอ๋อขึ้น มือหนาเริ่มปลดกระดุมเสื้อ ส่วนสายตามองไปยังร่างขาวสลับ ใบหน้าพร่าไปด้วยหยดน้ำ ช่างขาเรียวโพล่พันชายผ้าั้นช่างกลมกลิ้งจนยากจะวางมือทาบ อีกไม่นานหรือ เขาจะได้สัมผัสทุกตารางนิ้วในร่างกายพบดาว

คำพูดไทยสำเนียงอังกฤษนั้น ทำให้พบดาวหวาดระแวง ขยับเท้าถอย “คุณเป็นใคร เข้ามาในห้องฉันทำไม” พบดาวถามเสียงดัง มือหนึ่งกุมปมผ้าขนหนูไว้แน่น เธอลืมหีบเสื้อผ้าเข้าไปในห้องน้ำ จึงออกมาในสภาพนี้

“หึหึ จะต้องพิริพีไรทำไมกัน คุณก็รู้อยู่แล้วนี่ ว่าผมเข้ามาหาคุณทำไม” ใบหน้าคมสันเรียวยรรับกับจมูกโด่งโดดเด่นนั้นคั่นดา แต่อารามตกใจ ทำให้พบดาวนึกไม่ออก หญิงสาวพลัดตัวหนีเมื่อแขนเขายื่นมา

ยามขยับตัวพบดาวรู้สึกว่าร่างกายร้อนรุ่ม ดันขาที่สีก้นก่อความวาบหวามจนนึกแปลกใจ

“จะเดินหนีให้เสียพลังงานไปเพื่ออะไร พบดาว คุณก็รู้ว่าต้องตอบสนองทุกอย่างตามที่ผมต้องการ...” เขาว่า น้ำเสียงแตกพร่ายามเห็นต้นขาขาว พบดาวพวงกับปม หลงลืมหายผ้าด้านล่าง เมื่อเธอเดินมันเปิดแยกจนคนมองกลืนน้ำลาย

“คุณคือ...” เธอร้องถาม น้ำเสียงสั่นซาน ร่างกายเธอกำลังเรียกร้อง

บางอย่าง พบดาวรู้สึกมากขึ้นเรื่อย ๆ จนต้องกดมือแนบหน้าอก กำลังเกิดอะไรขึ้นกับร่างกายเธอ หญิงสาวแปลกใจ ทำไมอยากโผล่เข้าหาอกเปลือยเปล่านั้นเหลือเกิน

ดวงตากกลมโตหрімองแสงออกกำยำนั้นอย่างเรีกร้อง เบนจามินเสะยะยืมนึกสมเพช เธอเหมือนอยากหนี แต่เวาดาเรีกร้องจนเขาก้าวชิดตัว

“อยากลู่บไล้มันไ้มั้ย” เขาถามอย่างมั่นใจ พร้อมคลึงไหล่เปลือยเปล่าพราวด้วยหยดน้ำ จิตได้สำนึกบอกให้พบดาววิ่งหนี แต่มือเธอกลับวางสัมผัสผิวเนื้อมิไรชน พร้อมขยับป้ายาน

“หืหื” เสียงหัวเราะของเขาดังราวปิศาจคำราม

“ไม่ ฉันไม่ต้องการแบบนี้” เธอร้องเสียงลั่น บอกทั้งตัวเองและเขา แต่แรงปรารถนาผลักดันสื่อเวาดาหยาดเยิ้ม เรีกร้องจนเบนจามินเอื้อมมือไล่ตามสั่นกราม และทันทีที่ปลายนิ้วเขาแตะต้อง ขนอ่อนลุกชันทั่วร่าง ริมฝีปากบางเม้มแน่น กัดกลั่นเสียงคราง

“ไม่ต้องการ แต่สั่นลู่... ไม่ต้งเก็บอาการหรือก ผมรู้คุณชินกับเรื่อแบบนี้ เล่นตัวมาเสียนาน ถ้ารู้ว่าทวงหนี้คุณหญิงศรีดา แล้วจะได้ชิมคุณ ผมมาทวงนานแล้ว” ริมฝีปากเขาแตะห่มบเข้าพวงแก้มแล้วลากขึ้นหาใบหูหอมกรุ่นสบู ปลายลิ้นชอกซอนเข้าหาช่องหู บัดเวียนวนจนร่างบางระด้าราวร้อน

“อย่า...” พบดาวร้องห้าม แต่หน้าอกอวบอ้อมเบียดเข้าหาเรือนกายกำยำ บิดตัวเสียดสืออย่างเรีกร้อง เสียงน่ำร่ำคาญหยดลงเมื่อเรียวปากอวบอ้อมถูกเขาครอบครอง เบนจามินคุดเม้มสลบหนักเบาจนพบดาวตื่นเต้นกับสัมผัสแนบชิด หายใจถึงจนชายหนุ่มถอนริมฝีปากให้โอกาสเธอหายใจ แล้วไล่ฝ่ามือกดลงสัมผัสต้นขาที่หมายตา

“ไม่...”

“หืหื” น่ำเสียงทักท้วงของพบดาว เบนจามินฟังแล้วหมั่นไส้ ทำทางเหนียมอายขัดกับอาการเบียดแนบชิด

“จะเล่นตัวทำไม คุณทำให้ผมพอใจ เงินต้นของป้าคุณอาจลดลง”
ชายหนุ่มแฉะเรียวปาก จูบอย่างอ้อยอิ่งอีกครั้ง เสียงน่ำรำคาญหยุดลง มีเสียง
ครางสั้นกระเสียดังแทรก

ปมผ้าถูกดึงออก ความเย็นวาบเรียกสติอันน้อยนิดให้ตื่นฮึดสู้ พบดาว
ใช้มือดันหน้าอกที่เคลื่อนไหวเข้าหา

“อย่าทำฉัน...” เธอวิงวอนซ้ำ แต่เบนจามินร้อนจนอยากปลดปล่อย
ไม่ยอมฟังเสียงที่เขาคิดว่าคือมารยา

ปลายคางบิกบินเคลื่อนไหวเนื้อเหนื่อเนียนอก ทั้งรอยสัมผัสเป็นจำแดง
ไว้มากมายระหว่างทาง ฝ่ามือเขาแตะสัมผัสกลางร่างอย่างย่ำใจ

“จุดติดง่ายขนาดนี้เลยรี” เขาเอ่ยเสียงพรั่น เมื่อปลายนิ้วสัมผัสความ
ชุ่มแฉะ

พบดาวอยากอ้อนวอนให้เขาหยุด แต่ร่างกายไม่ทำตามหัวใจคิด มัน
เบียดชิดทุกครั้งที่เขาสัมผัส เธอปรารถนาบางอย่าง รวดราวกลางร่างทรมาน
จนน้ำตาแทบไหล อยากให้เขาช่วยแต่กระดากอายจนต้องกัดริมฝีปากปิด
เสียงวิงวอน มันช่างน่าอายเมื่อเธอยกโบหน้ามองกลุ่มผมสีทอง ซึ่งซบสัมผัส
ผิวเนื้อได้สะอาด ความเสียวชานแพร่ขยายกว้างจนรู้สึกเกร็งเครียด และแตก
พล่าน

“กรี๊ด...” เสียงกรีดร้องอย่างสุขสมดังขึ้น พบดาวไม่อาจเอาชนะอารมณ์
ลึกลับที่ซ่อนอยู่ในกาย

ชายหนุ่มดึงตัวขึ้นมอง จ้องใบหน้าพริ้มสุขสมนั้นอย่างสะใจ สุดท้าย
เขาก็เอาชนะผู้หญิงเย่อหยิ่งคนนี้ได้

“อยากให้ผมช่วยคุณมั้ย พบดาว” เขาถาม ยิ้มอย่างผู้มีชัย ใช้ฝ่ามือ
เคล้นคลึงอวบอ้อม จนยอดอกแข็งเป็นไต

“ไม่...” ความเสียวชานหลอมจนร่างกายเธอร้อนผ่าว แต่จิตสำนึกยัง
บอกให้เธอสู้ ทั้งที่รู้ว่ายากเหลือเกิน

“จะเล่นแ่งเรียกราคาค่อรองไปถึงไหน ขึ้นแ่งรวดร้าถึงเพียงนี้ บอกผมสิ ขอให้ผมช่วย” เขาว่า รู้ทันความต้องการของหญิงสาวจากปฏิกิริยาตอบสนอง เธอเบียดชิดดินพ่่าน ดวงตาที่มองจ้องเขานั้นเต็มไปด้วยแรงสึเนหาปลายลิ้นแลบแะริมฝีปากแ่งผากหลายครั้ง จนเขาหยุดทรมานคนดี้อันมอบความชุ่มชื้นด้วยริมฝีปากตัวเอง

ความหวานนุ่มละมุนเรียกร้องให้เบนจามินลึ้มชิมเสียนั้นนาน ส่วนฝ่ามือดึงปลดปรากการส่วนตัวอย่างว่องไว ยิ่งได้จูบ เขายังร้อน อยากจะผ่อนความต้องการที่กักเก็บไว้เสียที

“อย่า...อย่า...” เสียงร้องห้ามดังขึ้นเมื่อเบนจามินเคลื่อนชิมเน้นอกอวบอ้อม กอบเนื้อเต้าไว้ในปาก ใช้ปลายลิ้นกวัดแวงแ่งเร้าเอาแต่ใจ

แม้จะร้องห้าม แต่พบดจวรู้สึกเหมือนร่างกายต้องการการเติมเต็ม เธอรวดร้าแต่ก็อยากพบพานความรู้สึกบางอย่าง ที่ไม่รู้มันคืออะไร สมองเธอพรั่งพรูไปด้วยความว่างเปล่า ความรู้สึกกลางร่างข่านสยิวหลายครั้งจนเธอมีนง หญิงสาวถูกโจมตีด้วยมือและปลายลิ้น สะดุ้งจนแผ่นหลังยกสูงจากที่นอน คล้ายกับหยัดอกอ้อมให้เขาได้เซยชม

“คงพร้อมแล้วสินะ” เขาว่าพร้อมอ้อม ดวงตาเป็นประกายวิบวับ อีกไม่นาน เขาจะได้ครอบครองร่างกายนี้ แม้มันไม่ขาวสะอาดแต่ไม่จำเป็นต้องสนใจ เขายังผ่านผู้หญิงมาเป็นสิบ ถ้าคุนอนจะผ่านชายใดมาก่อน ทำไม่ต้องสนใจ ยิ่งเธอไม่ใช่สาวบริสุทธิ์เขายังพอใจ ยุคสมัยนี้ ถ้าจะหาหญิงบริสุทธิ์คงต้องสึกแม่ชี

เบนจามินต้องการเพียงครอบครองเพื่อเอาชนะผู้หญิงเย่อหยิ่งจอมปลอมคนนี้ อยากรู้หนัก ว่าเธอจะให้ความสุขเขาได้เท่าไร สมกับดอกเบี๋ยเกือบล้านหรือไม่ ลูกหนี้หลายคนใช้วิธีส่งผู้หญิงมาให้เขาเพื่อชำระดอกเบี๋ยหวังไถ่เกลี้ยประวิงเวลาชดใช้หนี้ และคนที่ทำเช่นนั้นก็ถูกตอบสนองอย่างสาสมหาเงินมาใช้หนี้แทบไม่ทัน แต่ไม่รู้ทำไมข่าวเรื่องเขาชอบดอกเบี๋ยเป็นผู้หญิงจึงไม่ซาเสียที มีแต่เพิ่มขึ้นทุกวัน

ดอกเบี๊ยงของคุณหญิงศรีดา ถ้าไม่ใช่พบดาว คนที่เขายากเอาชนะ
รับรองได้เลยว่าคุณหญิงถูกสวนกลับอย่างหนักแน่

“ฉันไม่...” หญิงสาวพยายามจะบอกเมื่อรับรู้ถึงสัมผัสแข็งแกร่งที่แนบ
ชิด แต่คนฟังสายหน้าอย่างรำคาญ

“พอกันที ชี้เกียจฟัง”

“กรี๊ด!...” เสียงร้องอย่างเจ็บปวดกับฝ่ามือที่ทุบไม่หยุดนั้น ทำให้
เบนจามินชะงัก อะไรบางอย่างกันไม่ให้เขาเข้าหาความสุข ดวงตาสีฟ้าเบิก
กว้าง แต่อารมณ์ปรารถนากดดัน จนเขารำระบมเพราะความต้องการบีบรัด
ไม่อาจหยุดหรือถอยหลัง

ปลายเล็บขยุ้มไหล่หนาถ่ายทอดความเจ็บปวด ดวงตาที่มองเขานั้น
เต็มไปด้วยความเกลียดชัง เขารู้สึกได้ แต่เพียงไม่นาน ก็เปลี่ยนเป็นหยาดเยิ้ม
เมื่อเขาขยับตัว ชายหนุ่มเดินเกมช้าลงแต่รักษาความหนักแน่นไว้ไม่วินวรรค

พบดาวรับรู้ถึงความเสียวซ่าที่จุดสอดประสาน ใบหน้าเหยเกิดขึ้น
ตามอารมณ์ยั่ววน ความเจ็บร้าวร่างถูกฉีกแทนที่ด้วยความวาบหวาม การ
สอดประสานหนักหน่วงขึ้นเรื่อย ๆ ดวงตาสีฟ้ามองจ้องตลอดเวลาที่รูกล้ำ

ใบหน้าคมสันที่ลอยล่องเบื่องหน้า แทนที่ด้วยเมฆหมอกสีขาวยิ่งเขา
ถาโถมเรือนกายยิ่งร้อนผ่าวซ่าไปด้วยความหฤหรรษ์ ปลายนิ้วที่จิกไหล่หนา
เคลื่อนไหวไล่ตามสีข้างแข็งแกร่ง และขยับสุดแรงเมื่อร่างกายต้องการปลดปล่อย

เสียงดังระงมสอดประสานลั่นห้อง พบดาวร้องนำตามมาด้วยเบนจามิน

ตอนที่ 2

ตัวอย่าง

ลานกว้างหน้าโรงแรม สถานที่จัดงานแต่งของสลิดามีกองขยะหลงเหลืออยู่พอสมควร พบดาวมองเศษขยะเหล่านี้ด้วยรอยยิ้มชื่นชม ชีวิตเธอตอนนี้ก็ไม่ได้ต่างจากกองขยะ น้ำตาแห่งความอดสูไหลเป็นสาย แต่ใครเล่าจะสังสารเธอ แม้แต่ลูกกับป้าที่นับถือ ยังสังเวทหนีสินด้วยร่างกายเธอ ขณะที่ลูกสาวคนเดียวอย่างสลิดาถูกเลี้ยงรวไว้ในหิน ไม่เคยทำงานหาเงินเข้าบ้าน มีแต่ใช้จ่ายฟุ้งเฟ้อ เมื่อเงินในบ้านขาดมือก็เดือดร้อนมาถึงเธอ

คุณหญิงศรีดาบังคับให้เธอเข้าประกวดนางงามเวทีหนึ่ง ทั้งที่เธอปฏิเสธ ไม่อยากใส่ชุดว่ายน้ำเดินอวดให้ผู้ชายมอง แต่บุญคุณที่ให้ที่นอนร่วมยี่สิบปี บังคับ สุดท้าย เธอก็ได้เป็นหญิงงามที่สุดในปีนั้น เงินรางวัลที่ได้มา เธอไม่ได้ใช้สักบาท มันหมดไปกับเสื้อผ้าเครื่องประดับของสลิดาและคุณหญิงศรีดา

เมื่อพ้นตำแหน่ง ดีไซเนอร์คนหนึ่งชวนเธอไปเดินแบบ หญิงสาวปฏิเสธ
อยากกลับไปทำงานตามสายอาชีพที่เรียนมา แต่พอคุณหญิงรู้ ก็เป็นเช่นเดิม
เธอถูกบังคับให้ทำงาน เงินรายได้จำนวนมากก็จนเจือสองแม่ลูก พอทักท้วง
ก็ทวงบุญคุณที่เลี้ยงดู และออกคำรักษาพยาบาลให้ยาซึ่งนอนป่วยอยู่โรง
พยาบาล

หลายครั้งที่เธอวิงวอนผู้เป็นลุง แต่ท่านมองเธอเหมือนเป็นสวะประจำ
บ้าน จนอยากหนีให้ไกล แต่ห่วงยาจึงก้มหน้ารับกรรม คิดเพียงว่าติดค้าง
คนบ้านนี้มาตั้งแต่ชาติที่แล้ว

พบดาวมองซุ่มกุหลาบสีขาวที่พนักงานโรงแรมกำลังรีอ เธอคงหมด
โอกาสจะได้เข้าประตูวิวาห์อย่างที่ฝัน ร่างเปื้อนราศีเช่นนี้จะมีใครอยากยกย่อง
เป็นเจ้าสาว น้ำตาที่แห้งเหือดไหลเป็นทางอีกครั้ง ทุกส่วนในร่างกายเธอบอบ
ซ้ำแต่เทียบไม่ได้เลยกับจิตใจที่แตกสลาย

หญิงสาวยกมือป้ายน้ำตาทิ้ง ก้าวเดินอย่างทรมานไปที่รถ ขับตรงเข้า
กรุงเทพฯ ชั่ววูบของอารมณ์เร่ร่อนเจ้าจนหญิงสาวกดเหยียบคันเร่ง ก่อนจะเบรก
จนล้อเบียดกับถนนรุนแรง

“ไม่ ชีวิตเรายังมีค่า อย่าทำร้ายตัวเองแบบนี้ ยารอเราอยู่นะดาว”
น้ำเสียงสั่นเครือเอ่ยเตือนตัวเอง

เธอหลับตาเรียกสติ แล้วดึงหนังตาที่หนักล้าขึ้นขึ้น มองถนนที่ทอด
ยาวกับแสงอาทิตย์ที่ฉายส่องทางทิศตะวันออก เมื่อมีกลางวันก็ต้องมีกลางวัน
เช่นเดียวกับชีวิต ที่ล้มเหลวแต่ก็รุ่งเรืองได้ถ้าเราสู้

มือหนากวาดไปทั่วเตียงนุ่ม หมายถึงเตียงอวบอ้อมที่คลุกเคล้ามา
ตลอดคืน ความว่างเปล่าดึงดูดดวงตาให้เปิดกว้าง

“ไปไหน” เขาพึมพำแล้วพลิกตัวมองไปทางห้องน้ำ “ไม่มีเสียงใด
บ่งบอกว่าเขาอยู่กับคนอื่น

เบนจามินสะบัดผ้าห่มทิ้ง พาร่างเปลือยเปล่าเดินเข้าไปเปิดดู เมื่อไม่พบเจ้าของเรือนกายอันเย้ายวน เขาก็รีบอาบน้ำแต่งตัว

“เห็นทีต้องลดเงินเดือนให้คุณหญิงศรีดา” เขาค้ำพี้ระหว่างอาบน้ำ รอยยิ้มขึ้นบานประดับตรงมุมปาก รู้สึกมีความสุขยิ่งกว่าคืนใดที่ได้นอนกับสาวงาม ต่อให้เธอเหล่านั้นอวบอ้อม วิทยาลัยดีกว่าพบดาว แต่หากเทียบกันแล้ว ไม่มีใครให้ความสุขเขาได้เท่าพบดาวอีกแล้ว

“อะไร!” ชายหนุ่มหยิบซองยาขึ้นมาดู ซึ่งภายในบรรจุยาสีขาวไว้ 5 เม็ด เขาเจมมันตรงโต๊ะเครื่องแป้ง คิ้วย่นหากันด้วยความสงสัย ก่อนจะเก็บไว้ในกระเป๋ากางเกง

“พบดาวละ” เขาถามลูกน้องคนสนิทซึ่งยืนเฝ้าประตูมาตั้งแต่เมื่อคืน

“ออกไปตั้งแต่เช้าแล้วครับ” การตอบสนองผู้เป็นนายเสียงเรียบ สภาพของหญิงสาวที่ก้าวออกจากห้องนั้นระโหยโรยแรงจนนึกสงสาร

“คุณหญิงศรีดาอยู่ที่ไหน” ชายหนุ่มเอ่ยถามขณะยืนอยู่ในลิฟต์

“คุณหญิงรอเจ้านายอยู่ที่ห้องอาหารครับ”

“หึ ฮึ”

เสียงหัวเราะของเจ้านาย ฟังเหมือนมีเลศนัย จนการอสเงยสบตา ฝ่ายคนถูกมองยักไหล่ไม่ขยายความ แม้จะทำงานร่วมกันมานับสิบปี แต่หลายครั้งที่การอสเดาไม่ถูกว่าเบนจามินคิดสิ่งใดอยู่

คุณหญิงมองคลิบในแท็บเล็ตด้วยความสนใจ ในศีรษะแม่ทัพที่เก่งอาจยังแพ้มารยาหญิง แล้วชายหนุ่มมักมากในกาમอย่างเบนจามินจะไม่พลาดได้อย่างไร ความล้าพองในบุรุษเพศกำลังจะถูกสั่งสอน

“คุณคิดว่ามันจะได้ผลหรือ” เพทายเอ่ยถามภรรยา ทั้งสองนั่งอยู่โต๊ะในสุด ห่างไกลผู้คน เตรียมสถานที่ไว้สำหรับเจรจาโดยเฉพาะ

“ได้ผลสิ ถ้ามันไม่ยากเป็นข่าวหน้าหนึ่งก็ต้องยอม” คุณหญิงตอบ